

Det maa være mig tilladt hertil at føie en anden Betragtning. Det Ord „offentlig Anklager“ er en ny Betegnelse, som vi have hentet fra et fremmed Land. Men dette Lands Erfaring synes netop at maatte gjenne tilbage fra den Fremgangsmaade, som nu foreslaaes os, fra en saadan inderlig Forening imellem den lovgivende Magt paa den ene Side og den offentlige Anklager paa den anden Side. Jeg veed nok, at det er blevet sagt, at man ikke skal hente sine Regler saa langveis fra; men naar der er Tale om et Princip —, og jeg taler her bestandig kun om Principet —, saa gjør det Intet til Sagen, om dette stadfæstes ved et Land, der ligger længere borte eller nærmere ved os. Men jeg kan dog ogsaa i Modsetning til disse Regler, der siges at være hentede langveis fra, stille mig paa det samme Standpunkt, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) for Tiden stiller sig; paa det norske Standpunkt, som den nævnte Rigsdagsmand for saa Dage siden ved en anden Sags Behandling anbefalede Thinget. Jeg kan i denne Henseende saa meget villigere følge den ærede Rigsdagsmand, som jeg for mit Vedkommende netop steds har næret et Duffe om, at man fra Begyndelsen af i Danmark ganske anderledes, end det hidtil blev Tilfældet, maatte have stillet sig paa det norske Standpunkt, ogsaa i andre væsentlige Henseender; thi ligesom vi nu vide, hvad Danmarks Riges Grundlov er bleven til, saa veed Enhver, at det norske Folk bevarede sin Constitution ukrænket. Hvad nu de ved det nærværende Spørgsmaal berørte Forhold angaaer, da er det bekendt, at ligesom det her er Folkethinget, der bestemmer Anlæggelsen af en Rigsretssag, saaledes er det i Norge Odelstthinget; ligesom Rigsretten her dannes af en Deel af Landsthinget og en Deel af Høiesteret, saaledes dannes den i Norge af Lagthinget og Høiesteret i Forening; ligesom det her er Folkethinget, der vælger den offentlige Anklager, saaledes vælger Odelstthinget i Norge Actor. Men skjøndt Norge er det Land, der har kjendt det allerførste Antal af Rigsrettsfager, Rigsrettsfager, hvori Statsraader ere blevne dømte, og Rigsrettsfager, hvori Statsraader ere blevne frikjendte, saa vil den ærede Rigsdagsmand

for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), der staaer paa det norske Standpunkt, saa langt Erfaringen naaer, ikke kunne paavise en eneste Sag, hvori Storthinget har forøget det Salair, der er tilkjendt Actor af Rigsretten i Norge. (En Stemme: Ja, det er rigtigt!)

Jeg skal, da jeg saaledes har nævnt Norge, tillade mig endvidere dertil at hente en Støtte for et andet Hensyn, der i og for sig selv foreskommer mig allerede at maatte tale meget stærkt mod Forslaget. Det kan dog virkelig ikke nytte, at man vil skjule for sig selv, at der her slet ikke er Tale om en privat Sag. Var her Tale om en privat Sag, saa havde den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) fuldkommen Ret, dengang han sagde, at det var det meest passende, at de Mænd, der her havde decreteret den omtalte Sag, skjøde sammen og betalte deres Sagfører. Men der er Tale om en offentlig Sag; netop fordi det er en offentlig Sag, har man i sin Tid tilkjendt Sagførerne Salairer af det Offentlige, og kun fordi det var en offentlig Sag, har man overhovedet nu kunnet komme paa den Tanke at reise Spørgsmaalet om en saadan Udgift som den paatænkte under Behandlingen af Kongerigets Finantslov. Men jeg vil nu bede erindret, at i en saadan offentlig Sag gaaer det dog ikke godt an, at sige: Nu ville vi efter en ny Maalestok forøge Salairret for den ene Deel af Processen, men derimod ikke for den, der har repræsenteret den anden Side, ikke for Defensionen. Jeg kan vel forstaae, at det maastee i enkelte Henseender stundom kan være noget lettere at udføre Defensionen i saadanne Sager; men saa stor, som man her vil gjøre den, kan Forskjellen dog ikke være, medmindre Nogen vilde paastaae, at hele den omhandlede Sag fra Begyndelsen af skulde været en reen Urimelighed, og det kan neppe Nogen, antager jeg, og allermindst i denne Sal, paa nogen Maade ville sige. Det eneste altsaa, jeg gjentager dette, der overhovedet vilde kunne ansøres for denne Forhøielse, det vilde være, om man meente, at hele den Maalestok, hvorefter Salairret var tilkjendt, var urigtig, at det var et uforholdsmæssigt Forhold, der var tilveiebragt mellem hvad der til-